

Jsem morální nafoukanec?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 27 Leden 2006 04:00

Titulek úvahy jsem si vypůjčil z rozhovoru s Jaromírem Nohavicou v Magazínu listu MF Dnes (č. 52). Žijící génus se zde přiznává ke sledování TV reality show a cituji: "Novu by tihle lidé rozhodně nesledovali, pokud už něco, tak jediné ČT 2. A někteří ani televizi nemají, je to pod jejich úroveň. Morální nafoukanci to možná nemyslí špatně, ale nemají sebedůvěru. Potřebují dokazovat, že co dělají, poslouchají nebo jak žijí, je nejlepší na světě. Že ti ostatní jsou póvl, který jim ani nesahá po kolena."

Přiznám se, že reality show jsem neviděl ani jednou a kritizovat Jarka N. rovněž nechci.

Nohavica ale vyslovil myšlenku, kterou jsem si občas sám pro sebe opakoval. Mám vůbec právo nějak soudit ty ostatní, kteří se na podobné pořady dívají? Jsem lepší nebo jsem horší než oni? Jsem tím nafoukancem, který moralizuje, když dávám přednost folku před Superstar a poezii před Kameňákem I až III?

Myslím, že v této zemi se ničím tak neplýtvalo jako vzdělanými lidmi. Generace mých rodičů nesměla za války studovat, protože české vysoké školy byly zavřeny. Poválečná generace, včetně mé generace, studovala ve zpotvořeném školském systému.

Má generace je generací polovzdělanců, byť řada z nás má vysokoškolské vzdělání. Jsme jako automobily vyráběné za socialismu v Mladé Boleslavi - sice jezdíme, ale pomalu a špatně a museli jsme se "dodělávat" doma, pokud jsme měli možnosti a sílu.

Nedostatek kvalitních škol se ale nedá nahradit domácím studiem. Karel Poláček charakterizoval ve svém "Deníku se žlutou hvězdou" jednoho souvěrce slovy: "Proskočil vzděláním jako šašek obručí." A tak je tomu s většinou z nás.

Bohužel s tímto potencionálem jsme vzdělávali i naše děti.

Folková hudba, bez zřetele na vše, co do ní patří, ale se zřetelem ke všemu, co je v ní opravdové, pravdivé a krásné, nás i naše děti a vlastně už i vnuky pomáhá vychovávat. Je

Jsem morální nafoukanec?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 27 Leden 2006 04:00

určitou berličkou, je hledáním citu, který se nesluší projevít, je hledáním tónů a slov vyjadřujících naše názory a pocity, když naše chudá slovní zásoba nestačí.

Na protějším břehu stojí vše, co je falešné: sentiment, kýč, virtuální život a hodnoty měřené penězi a touhou po moci.

Nechci být tím nafoukancem, který protější a čím dál více obsazený břeh ignoruje. Ono i na tom našem břehu existuje předstírání, snobismus, snaha i ve folku být in, rodiny ve vyžehlených maskáčích, co jsou slovy Jaroslava Žáka "taky pro trampové."

Nechci být tím nafoukancem, který jen pohrdá těmi druhými - jinými než jsem já. Necítím se být lepším, než jsou oni, cítím se jen o dost bohatším. K tomu nemusím demonstrativně vypínat televizor nebo jej házet z okna. Já na zapínání televizoru zkrátka a dobře nemám čas.